

דברי הכפר

זאת אהבה

מילים: אהוד מנור

ט'ו באב

אתמול יצאת מהבית הלכת לים
הגעת בטעות לערבה
ולא הבנת איך בקיץ יש שבר ענן
זאת אהבה

אתה אומר הכל בסדר ולא מתפקד
ואין לך שום חוט של מחשבה
אתה יושב לבד בחדר עצוב ובודד
זאת אהבה

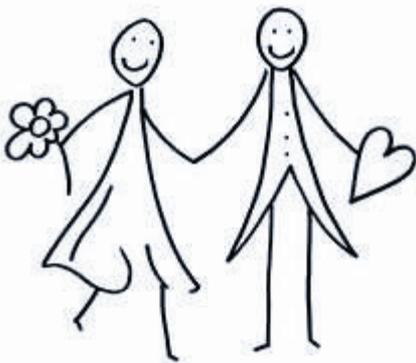
איך שלא יהיה...

אתה אינך נרדם בלילה ואין תיאבון
לא מוצא לעצמך שלוה
הלב קופץ לך למעלה ישר לגרון
זאת אהבה

אתה אינך זוכר אף פעם את
יום האתמול
שוב מביט קדימה בתקווה
אתה שוכח את הרעם
מוכן שוב ליפול
זאת אהבה

איך שלא יהיה אתה עמוק בפנים
וקיים סיכוי שטיפול על הפנים
איך שלא יהיה בסוף אתה תחיה
כי ככה - כן
זאת אהבה

איך שלא יהיה...

באב two

גיליון מס. 2317 * ט'ו באב תשע"ב * 3 באוגוסט 2012

כפר הנשיא * עלון פנימי

sachlav@kfar-hanassi.org.il

ימי הולדת

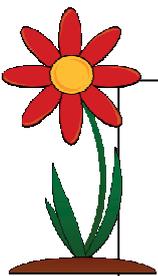
ענבל פרלסון-מילר נויה יודאיקן רואי בן-אברהם (נין ש. חצור) מאיה הלפר (נכדה פוקס)	9/8	ציונה מזרחי הופ ינטיס	5/8
קרול שרק נחמן כ"ץ שחק מלינה נועם אבידור (נכדה)	10/8	דייב דבולט יוחאי וולפין מלי עמית	6/8
שילה בן-יהודה מיכל המרשלג	11/8	חפציבה סננס (נכדה גליק) מאור פרידמן (נכד גוטר) נדב אדלשטיין אודליה פרחי (נכדה וטרמן) אורי אורן (נין ריינס) עומרי אורן (נין ריינס)	7/8 8/8

מזל-טוב!

ימי נישואין

ליאורה ורוני וינשטיין נואית ועופר גלזר	5/8
מירב וגידי איתם רוני ואלישע וולפין שרית וגילי קולינס	6/8
רפי ואילנה פרנק	10/8
צביה וקרייג בראודי ורדה וינון ברור	11/8

נזכור

לס גרשמן	29.7.02	כ	באב תשס"ב
מר היימן אנגלסברג	13.8.71	כג	באב תשל"א

פירושים של חג

עברנו את פרעה, עברנו את הרומאים, את ימי בין המייצרים, את תשעה באב וברוך השם אנחנו שורדים וקיימים, אמנם עם קשיים, תמיד היו תקופות קשות, אבל קיימים.

הקיבוץ חג השבוע 64 שנים להיווסדו, כמו מדינת ישראל ובקשיים לא קלים. בכל זאת הגענו למרות הכל ל- 64 שנות קיום, עם מעידות ומהמורות בדרך. קשיים כלכליים וחברתיים שמנעו מאיתנו בגיל 64 להיות יותר מבוססים כלכלית, יותר חברים, ילדים, בנים, תושבים. שכל הבתים יהיו מלאים באוכלוסיה של דור ההמשך. אז אולי הייתה נמנעת מאיתנו כל עגמת הנפש וההתחשבות הקטנונית על שיוך הדירות. איך שלא נלעס את הנושא הוא ישאיר טעם מר בפה. תהיה תוצאת הקלפי אשר תהיה. אני חושב שאם ניתן היה להחזיר את הגלגל אחורה הייתי מצביע בעד, היות וזה לא יקרה, יש עוד קצת זמן להחליט בליט ברירה באיזה הצעה הגרועה במיעוטה לבחור.

אנחנו בני 64, (אני בעוד 3 שנים) ואני חוזר על הברכה המצולמת שלי, שכשאהיה בן 64 יהיו יותר שיממשו את זכות השיבה וביחד עם אלה שכבר כאן נרגיש כולנו הרגשה של בית עם חדות בנייה והתחדשות.

אם נגיע לפתרון של איפה טעינו, איפה יכולנו יותר, איפה פספסנו את ההזדמנות להציע את הקיבוץ למקום הראוי לו מבחינה חברתית-כלכלית ודמוגרפית זו תהיה ירושה הולמת לדור הבא.

****** והדור הבא שלנו הבין לבד למה מצפים ממנו ובתקופה האחרונה הוא פעיל מאוד בפיתוח תרבות הפנאי בפאב, בספורט, בהדרכה ובתרבות החגים. הפאב נפתח גם באמצע השבוע עם הקרנות, שתייה וכיבוד קל ובעיקר בחברה צעירים שמקבלים אותך בכבוד.

****** ביום שישי ראינו את פועלם בהצגה המושקעת לכבוד חג המשק, הכל מראשם הקודח של: **לבנה וינון אגם, מעוז ויסבקר ויואב האריס**, שיחקתם אותה בגדול! לפי דיווחים שהגיעו אלי הייתה הצגה טובה מאוד על חיי הקהילה, ותיקים וצעירים. האווירה הייתה טובה ובבריכה היה כיבוד טוב ומשחקה מעניינת ומאתגרת.

****** בשבת במשק הילדים מסיבת ריקודים בארגון החברה הצעירים שסחפה גם את הותיקים / הקשישים וכל מי שיכול היה להרים יד ורגל. לדור הזה מגיע יותר.

****** מסיבת גיוס בוודאי שמגיעה לדור הצעיר יותר המתגייסים בימים הקרובים ומממשים את זכותם להגן על המולדת. והרי הם, לא לפי סדר חשיבות היחידות, הגיוס הוא החשוב:

סהר קורן - לצנחנים, **יוחאי ג'קסון** - לתותחנים, **דן הרמץ** - בשלב ראשון לבקו"ם ובהמשך ידע יותר. לכו לשלום, השם עמכם וחזרו לשלום.

**** טרום גיוס ויציאה לשנת שרות יוצאים:**

לפיך בר-דוד לפנימיית "מגדים" במגדל-העמק, **מאור רובינוב** יוצא לקיבוץ סמר, **הדס ויסבקר** יוצא לקיבוץ בחן לעבוד בפנימיית "טוקייר" הממוקמת שם ויעבוד עם ילדים קשי יום וממשפחות קשות שהייתי אומר שהם לא ידעו מאיזה צד מרוחה החמאה, אבל לא בטוח שהיה להם לחם יבש. עבודה קשה ומאתגרת ותהיה לו הזדמנות להכיר עולם אחר.

מאיה טנא יוצאת לפרויקט "איילים" בלוד, פרויקט שכמה מבנינו עסקו בו בשנים האחרונות. בפרויקט עובדים עם בני נוער בעיירות פיתוח ובפריפריה, בכפרים ערביים ובדואים. לבנו וגאווותנו אתכם המתגייסים והיוצאים לשנת שרות.

**** בעוד אלו יוצאים לדרכם חבריהם שנשארו נרתמו למשימת השבוע, המחנן השנתי של כפר-הנשיא, הידוע בשמו המקורי "המחנן" ושמו הטוב הגיע לכל קצווי תבל. שריקת הפתיחה תהיה ביום ראשון הקרוב. נושא המחנן יישמר בסוד ויימסר לילדים רק לאחר שריקת הפתיחה. הצלחה ויישר כוח לכל הנרתמים להצלחת המחנן.**

**** מחנה אחר הוא המחנה הצופי המתקיים השבוע ביער ברעם לתלתון הבוגר ובין היתר מדריכות מדציות צעירות ומעולות כמו **שירה שטיינר ומיטל גלוק**, יכול להיות רק טוב.**

**** אמנם לא מחנה צופי ולא מחנן, אלא בית קייט של ממש לעונת הקיץ, יצאו **רותם (פוקס) הלפר עם בתה מאיה** לבקר את **יערה איסטון** ובהזמנתה בבית הקיץ שלהם בפלמה דה מיורקה בספרד, שם יערה מעדיפה לבלות את הקיץ ולא בלונדון האפרורית. ואם יש חברה טובה שאפשר להזמין לבלות יחד, מה יותר טוב מזה.**

**** עוד אחת שעזבה את לונדון האפרורית ולשמחתנו בחרה לחזור לכאן עם משפחתה ואנו מאחלים ברוכים הבאים (השבים), **לגלי (פרנקלין) ולבעלה יונתן בולטר ולבתם הקטנה מאיה** (זאת לא טעות), הפעם יש הרבה מאיה וזה טוב... הם יגורו בבית של **רז ותמר מעין**, נאחל להם קליטה טובה ומהירה.**

**** רז ותמר מעין** עוזבים אותנו לטובת הישוב "יחד" במשגב. נאחל להם הצלחה בביתם החדש. רז ימשיך לרכז את המכינה בכפר הנשיא ותהיה לכם אפשרות להתעניין ולדבר אתו על ההקלטות בביתו החדש.

**** משפחה חדשה בחרה בנו כמקום שנכון לגור בו ואנו מברכים אותם על כך. המשפחה הם זוג ההורים **זקי ואורן גורלי** יחד עם שני בניהם, **נריה** שעולה לכיתה ב' **ואוריה** (איזה שמות יפים), שעולה לכיתה ז'. הם גרים בביתה של **רותי גדליזון** שעברה לגור בהרחבה. נאחל להם קליטה קלה ומהירה. תיהנו מהמקום ומהשכנים הטובים שלכם.**

****** ואם כבר מדברים על השכנים של משפחת גורלי, נספר גם **שמשפחת עמר** נסעה לאנגליה לבקר את **מירב ומשפחתה** והבת **ענבל** קפצה לבית ההורים לבקר אותנו ואת **האח שי**. ברוכה הבאה.

****** שכנים נוספים שראויים לאזכור כאן הם **מיכל ופול גלוק** שיחד עם **ג'וני פרנק**, **טומי עמית ושרה דבולט** הופיעו עם מקהלת הגליל העליון בקונצרט סיום העונה בימי המוסיקה בכפר בלום ביצירה "מלכת הפיות של פרסל" בניצוח של דוד שטרן, בנו של גדול הכנרים אייזיק שטרן. היה שמח ואפילו מצחיק. להתראות בעונה הבאה.

****** אומנות ואמנות הם שמות נרדפים לכפר-הנשיא הידוע בכמות האומנים הגדולה שיש מבפנים ומבחוץ. תקצר היריעה מלהזכיר את כולם וכולם ראויים לכבוד והפעם על אמנית משלנו שאמנם חיה ויוצרת מעבר לים ומעטים כאן מכירים בכשרונה האמנותי, (סליחה שאני מדבר בהכללה, אני לא ידעתי). זה המקום והכבוד לספר לכם על **שולי (דיבון)** שבעקבות פרויקט ציור בינלאומי בלונדון, (מה יש לי היום ממאיה ולונדון וג'קי וזקי), ששולי השתתפה בו. פרויקט הציור הוא ציור כללי בגודל (שימו לב), 25 מ' על 6 מ', המורכב מציורים קטנים של 1 x 1 מ' העומדים בפני עצמם ומותאמים לגודל ולגוון הציור הגדול. 70 ציירים מכל העולם השתתפו בפרויקט שנקרא Key Of David ומבוסס על הפסוקים מהתנ"ך המבטאים אחדות, תקווה ושלוש בעולם, אמן. שולי ייצגה את ישראל בציור של עץ זית. לאחר הפרויקט בלונדון לא הרשתה לעצמה שולי שלא לבקר בארץ ו"קפצה" לביקור קצר של שבוע ומוסרת ד"ש לכולם, מתנצלת שלא הספיקה לפגוש יותר חברים ולטעום קצת יותר מהביקור כאן והעיקר שזו תמיד שמחה גדולה בשבילה להיות כאן בבית.

****** מי שעוד הגיע אלינו מאנגליה, והסיבות הן שונות לחלוטין, הוא **נעם שיין** שעושה את המסלול אנגליה ישראל לעיתים תכופות לסעוד את **אמא איירין**, שהשם ישלח לה מזור ולא תדע מכאוב.

זאת גם הזדמנות לאחל לכל החולים בקרבינו החלמה מהירה ותתגברו על הקשיים והמכאובים. וכמה טוב שיש בנים ונכדים שמוכנים לעזוב הכל ולבוא ולקיים את מצוות כבוד את... אל נא רפא להם, אל נא רפא להם.

****** שילוב של צעירים ומבוגרים, תושבים, חברים ובנים שאפשר לראות בקבוצת הכדורסל ה"מתקמבקת" של כפר-הנשיא שיצאה למשחקה השני בליגה האזורית לחובבים מהקיבוצים והפעם לקיבוץ ברעם. לצערינו הפסידה הקבוצה שלנו לקבוצה המקומית ומול שיפוט עויין, גם הצטיינותו ו-26 הסלים של **יהל גרשמן**, יחד עם המלחמה של שאר השחקנים לא עזרו והפסדנו ב-12 נקודות. לא היינו רחוקים מניצחון, אולי במשחק הבא, יש עוד ליגה ארוכה.

****** ספורט נוסף שהצעירים שלנו משתתפים בו הוא הרפסודיה השנתית בכנרת לבני הקיבוצים. הרפסודיה מתקיימת בסוף השבוע הקרוב. על הארגון מופקד **שוב מעוז ויסבקר** ברוך הכשרונות. פרטים מי, מה כמה ולמה משתתפים נקבל אולי בשבוע הבא.

** ובאווירת פיוס של אחרי תשעה באב אני מאחל לכל התושבים שאתם רצויים ואתם ברוכים וחלק מהמקום הזה, כבר שילחתם שורשים לרוחב ולעומק וגם פירות יש לכם. נכון שאני לא מכיר את כולכם ואת זה נשאר לכתובה בפעם אחרת. נשאר גם לפעם אחרת דברים שרציתי לכתוב, אבל באווירת חג המשק והפיוס נסיים בחג שמח ולשנה הבאה שנגדל, נפרח ונתעצם.

זהו, מה שהיה היה, העיקר להחיל מהתחלה ושיעבור הכל ממול. שבת שלום, שבת שקטה, שבת שלווה, שבת של ביחד.

כניסת השבת: 19:11

יציאת השבת: 20:22

פרשת השבוע: "דברים"

שבת~שלום, שבוע~טוב, ש ב י

שאלתה לגבי דיוור לבנים

לפני כ- 15 שנה, הורדנו ארבע בתים (16 חדרים) לבנים באיזור חדר האוכל והגנים. לפי זכרוני, קבלנו צווי הריסה מהמועצה, עקב המצב הירוד של הבתים, וההנהלה התחייבה לבנות מהפצויים שקבלנו, חדרים חדשים לבנים. למה זה לא בוצע?

הרולד

לוח אלקטרוני

לעת עתה לא ניתן לצפות בלוח האלקטרוני דרך הטלויזיה

ניתן לצפות בו דרך המחשב בלינק המצורף פה.

[/http://kh.kibbutz.org.il](http://kh.kibbutz.org.il)

בהצלחה רותי מרכס

החברים החדשים של שושנה זשלי

הסכמתי עם שושנה. הבנתי את רוח דבריה. היה לי ברור שאיננה מתכוונת לפגוע במישהו או להאשים את מישהו, (אותם? את עצמנו?) לומר את האמת: אני גם לא תמיד מזהה את בני המשק המתבגרים או בנים שמבקרים מבחוץ, פתאום עם שיער כסוף או קרחת או עם תוספת כרס ומשקפים. את רקע הדברים אנסה להסביר מבחינת "דבר ההיסטוריון" או שמא מספר סיפורים.

פעם היה חדר אוכל שאליו היינו מתכנסים שלוש פעמים ביום. מתיישבים ליד שולחן, אוכלים ומדברים, ומכירים. במערך העבודה היינו עובדים חודש פה וחודשיים שם, עובדים ומכירים, היו גם גיוסים במטעים, בהעברת אפרוחים והיו, איך לא: **תורנויות**. עובדים ומכירים. כמחצית החברים גם הלכו ערב ערב ל"מרכז הקהילתי" - סידור העבודה. לרובם לא היה ספק איפה יעבדו למחרת אבל הלכו לברר משהו, לשאול שאלה ולתכנן דבר מה עם חבר. והיינו מכירים. פעם, למשך כשבע-עשרה שנים גם השכבנו את ילדינו, את הבכור עם בנו של זה ואת הבת עם אמה של ההוא. והיינו מכירים. כל המערכת הזאת הייתה מחברת בינינו, מגבשת, מלכדת... ומלחיצה.

זה היה הקיבוץ שלא הייתם רוצים להצטרף אליו וכנראה גם אנחנו מאסנו בו. שינינו אורחות חיים. זה היה בעקבות משבר חברתי שהתגלה בעוצמה, רק עם משבר כלכלי, ויצר שיטות חברתיות וכלכליות אחרות. על אחת התוצאות החברתיות הצביעה שושנה.

עכשיו אנו חוגגים 64 שנים להקמת כפר הנשיא. עם קום המדינה קמו, בעזרת המדינה עוד הרבה קיבוצים. באמצע שנות ה-80 יכלו כולם לשיר עם הביטלס: Will you still need me, will you still feed me, when I'm 64 כשהמדינה השיבה שלא, פרצו אצלנו כל המשברים.

טומי

מאמר המשך בנושא "הבית"

מאז כתיבת מאמרי בנושא "הבית" לפני שלושה שבועות, התנהל שיח פורה בין אנשים בעלי מעמד שונה בכפר שלנו ועל כך אני שמחה. ברצוני להודות לכל מי שהתייחס בעל פה ובכתב ולכל המבקשים להרחיב את ההיכרות בינינו - החברים הוותיקים - ובין כל האנשים שבחרו לגור איתנו. למדתי שחלק מהתושבים (שקנו את הבית שהתגוררו בו), שבחרו ונבחרו לחיות עימנו כאן כחברים בעצמאות כלכלית, באמת תורם ונתרם מאותו עירוב חברתי דמוגרפי הרצוי והמבוקש לנו. גם אנחנו יוצאים נתרמים.

אנסה לחדד את האני מאמין שלי בנושא "הבית"

כקיבוץ, רכוש הכלל אף פעם לא נחשב בעיני החברים. הכל היה ברור מאליו, האורות דלקו גם כשאף אחד לא היה בבית, המים זרמו חופשי והשקו גם את השבילים. הרבה אוכל נזרק לאשפה, תקציבים שונים בוזבזו, והרבה חפצים טרם זמנם.

בעידן ההפרטה נדרשנו ואנחנו נדרשים לחשוב אחרת. לא הרבה רכוש ציבורי נותר לנו מאז. מרכז חדר האוכל עומד ללא שימוש, מתבלה ומאבד את צלמו, כמו גם האולם הנפלא והמהולל של פעם. הטרקטורים נעלמו, הקטפות, הרבה רכבים של החברה כבר אינם. ענפים נסגרו. המפעל לא בידינו.

הבתים הם הרכוש היחידי שעוד נותר לנו, והוא שייך לכולנו.

כלכלית מותר גם לחבר היום לחשוב. והחבר חושב ורואה, שואל שאלות ומסיק מסקנות. רואה את הבנים במחאתם, ברצונם להיות שייכים. רוצה למצוא פיתרונות מעשיים וטובה שעה אחת קודם. ומותר היום לחשוב אחרת. מותר לשנות החלטה שנעשתה אז כשענייני השעה היו בעיה דמוגרפית.

אז הוחלט בזמנו כצעד חברתי על הקמת הרחבה. ועל קבלת חברים בעצמאות כלכלית. חלק מהם אף תורמים הרבה לחיי היומיום ולחיים החברתיים שלנו.

עכשיו בואו נחשוב על עצמנו, עוד צעד.

הדם שזורם בעורקי הבנים שלנו – דור ההמשך, הוא לא שווה יותר, אבל הוא דמנו שלנו. בכל ישוב שומרים בתים לבני דור ההמשך או בונים להם. כי רוצים בהם כדור המשך של המקום אותו בנו.

בכל העולם, אנשים אוספים רכוש, כמקור פרנסה נוסף ולשעת דוחק. אצלינו מוכרים בתים קיימים, כאילו מפריע לנו לראות שיש לנו קצת רכוש, שלא אוכל, לא מבזבז לנו אנרגיה. מי מוכר היום בית? רק מי שלא מבין כלום בכלכלה ולא רואה מטר לעתיד. או מי שרוצה היום לתת לבן שלו כסף שיבנה משהו טוב יותר לעצמו.

מתוקף היותנו חברי קיבוץ לא עזרנו לכל ילד משלנו לבנות לו בית, גם לא תמכנו בו בתשלומי השכירות הגבוהים מחוץ לקיבוץ.

לא נוכל להוריש בית לכל ילד שלנו, אבל נוכל עדיין, לפחות להיות הוגנים, לתת לילדים שלנו לגור כאן כזכות בנים ולא להרוויח מהבתים שלנו על גבם. ואם יפול מי מהבנים חלילה כלכלית, ידעו הוריו שיש כאן בית שהוא עדיין ברכוש המשק, ויוכלו לעזור לבן לפחות למשך תקופת התאוששות /או.

אני מציעה שבמקום לעשות מהפיכות, לסגור את חדרי האירוח, שמוכרים כבר בענף התיירות בארץ, ואולי אפשר יהיה למנף אותם בעתיד למשהו ריווחי ואיכותי יותר. אפשר להשתמש בבתים הפנויים (בתי החברים שעזבו), שאנחנו משכירים אותם היום לתושבים, לתת לבנינו החיילים ולבנים, שמבקשים לגור בהם.

ניתן להחליט על התנאים; לאיזו תקופה, באיזה מחיר, שיגורו מספר בנים בכל דירה... אבל מחובתנו לאפשר לבנים בהתאם לגילם, מגורים פרטיים כדי לקיים כאן עתודה של דור המשך, שזה הבית.

נכון שצריך שיהיו אנשים רציניים שיטפלו בנושא, שיפיקו תקנון שיתאים לקיבוץ ולבנים, אבל יש הכרח לעשות את ביתנו פתוח לבנים לרווחה.

אני מציעה: לא למכור יותר בתים אלא רק להשכיר אותם בחוזי שכירות מוגנים. לשמור על הרכוש הקיים שלנו לשעת דחק. ואולי יבוא יום ונוכל לעזור לבנינו אפילו לקנות עבורם בית קיים.

שושנה שרקי

שלום לכל החברים, בנים, תושבים, וכל מי שלקח חלק בביקורינו במשק,

רצינו להגיד תודה על הכנסת האורחים החמה ועל הדרך הייחודית של המקום לגרום לאורחים להרגיש בבית מיד (באמת מיד – איך שהגענו משדה התעופה, עוד לא יצאנו אפילו מהרכב, וכבר עברה משהי מהנעורון – מיטל – ואמרה למיה לשים בגד ים כי החברה בבריכה). למרות שאני גרה בארה"ב כבר המון שנים, אלה שמכירים אותי טוב יודעים שאף פעם לא הרגשתי שם (פה) בבית. למרות שהביקורים שלי (שלנו) בארץ/במשק לא תכופים ביותר, הם בדיוק מה שאני צריכה כדי למלא את המצברים בחום ואהבה שכל כך חסרים לי בניכר. תמיד מדהים אותי איך אנשים שאני תוהה אם עדיין זוכרים אותי, עוצרים ושואלים ובאמת מתעניינים, ותמיד עם חיבוק חם.

בתחילת הביקור הרגשתי עצב שלא יצא לנו להיות באף חג (בעבר הגענו בשבועות, פסח, ואפילו חג המשק נורא מזמן), אבל כשישבתי על שמיכה עם שני, הבת הקטנה שלי, ותרגמתי לה כל מילה מהצגת הבר מצווה, הבנתי שנפלה בחלקי הזכות לחלוק באינטימיות של הקיבוץ, ובעיקר של שתיים מבנות כיתתי. וכאילו שלא הספיקה לי הרגשת האינטימיות הזו, שני הודיעה לי שאת שנת בר המצווה שלה היא באה לעשות פה, בכפר הנשיא! ומי שלא ראה את הפרידה מהבנות בשער של הבריכה, הפסיד! (תודה מיוחדת לרז ונויה שבאו להפרד משני).

בהזדמנות זו, אני רוצה גם להודות לכל מי ששאל על ומצא דרך לתמוך באמא שלי. טוב לדעת שהיא בחברה טובה ותומכת.

אז להתראות בביקור הבא.
בהמון אהבה,

ג'וני (הירס), מיה, ושני

לואיז (טוטסי)

"שלום, אני נוסעת... " "לונדון כן מחכה לי..."
בשעה טובה, החלטתי לחזור למקורות,
ואני מבקשת שמעתה, תכנו את שמי לואיז.
מודה לכם על שיתוף הפעולה.
נתראה בעוד 6 שבועות.
לואיז עמר (טוטסי)

אל: נשות כפר הנשיא

12 יולי 2012

חלף זמן רב מאז פגישתנו האחרונה. הגענו למפגש איתכן, מתוך בקשה של קבוצת נשים מהקיבוץ, להגיע, לשוחח ולדבר על המצב לאחר תקיפתו של שני שובל. לפגישה הראשונה הגעתן, שתי קבוצות בולטות: "קבוצת הצעירות" – האמהות המאונות בהתמודדות עם השיגרה שכרוכה, בלא נודע, בפחד, בחששות. וקבוצת "הותיקות" – נשים ותיקות שלא ממש ידעתן על החרדות והמצוקות. פתחתן את ליבן, שיתפתן ואנחנו יצאנו בתחושה שחייבות להיפגש שוב, לשם סגירת המעגל שנפתח במפגש הראשון. מפאת (אירועים שנקרו) מפגש עם צוות חינוך אצלכן שנקבע ברגע האחרון, הגענו לפגישה השנייה ומצאנו את קבוצת הותיקות בלבד. כמובן ששמחנו להיפגש, אך (יחד עם זאת חשנו תחושת פיספוס). נראה לנו שחיונית הנוכחות של מי שהיו במפגש הראשון והעלו נקודות להתייחסות.

במכתב זה, אנו מבקשות לסגור מעגל ולשתף אתכן בתחושותינו: במפגש עימכן מצאנו קבוצת נשים איכותית, רגישה, איכפתית, שילוב מדהים של תרבות וכבוד במערכת היחסים הרב דורית הקיימת בקיבוץ כפר הנשיא. אין לנו ספק שפגשנו אתכן ברגעים בהם סף הרגישות יותר רפוי. אך יחד עם זאת התחושה של מקום, המאפשר לדבר על הכל, בו יש על מי לסמוך, בה הכח שיש לקבוצה, הוא לפעמים רב מהלבד. בתחושתנו לא סיימנו את התהליך, אך מפאת הזמן שעבר, איננו בטוחות אם יש צורך במפגש נוסף סביב תחושותיכן, אז, לגבי התמודדות עם הפחד/החרדה בעקבות התקיפה של שני שובל. יחד עם זה אנו מעבירות אליכן את ההחלטה והיוזמה לשקול האם לדעתכן יש מקום לקיים קבוצת נשים בכפר הנשיא? קהילה חזקה מתקיימת על בסיס תחושת החוסן והחיבור המערכתית בין הנשים עצמן, לבין הקהילה בה אתן חיות במספר מישורים, ומתוך תחושת אחריות ושותפות אמיתית לדילמות ולאתגרים עימן אתן מתמודדות. אנו בטוחות כי החוסן שעמד לצידכן במשך שנים רבות, בימי שיגרה ובימים קשים, ימשיך ללוות את הישוב המיוחד שלכן. החיבור הרב דורי, בין ותיקות הישוב לצעירות יצמיח קהילה איתנה ואיכותית. נשמח לעמוד לרשותכן בכל עת

רונית ינאי – עו"ס, המחלקה לשירותים חברתיים

דפנה אברהמס – מנהלת המחלקה לקידום מעמד האישה

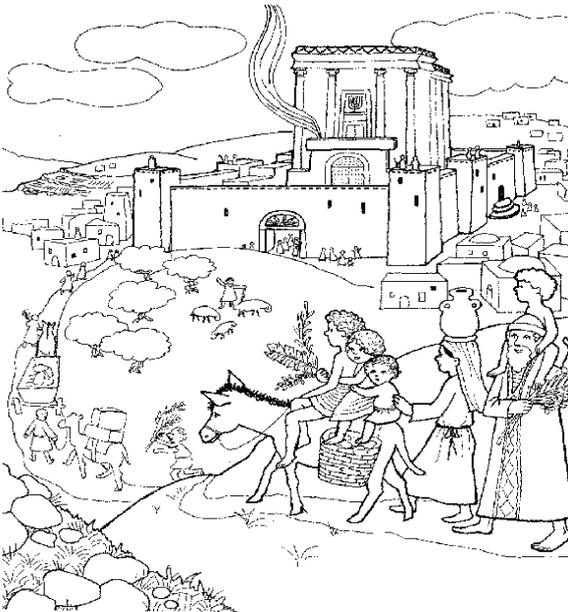
שֵׁי כֶּת הַנּוֹעֵר

שירת הנוער, שיר עתידנו
שיר התחדשות, בנין ועליה

לזכור או לשכוח

בינו לבין עצמו הרהר חמור
האם מוטב לנו לשכוח- או שמא חובה לזכור
מה היה אותו דבר נורא
שחמתו של בר-קמצא כה בערה
ההיתה זו ההשפלה האיומה
שהציתה בו את אש הנקמה ?
או דווקא ההתעלמות מעלבוננו הצורב
היא זו שאצלו פצעה וקרעה את הלב ?
השתיקה מצידם של כול הנוכחים והסובבים
שסביב שולחנו של הגביר היו מסובים !
אדישותם לנוכח הלבנתם ברבים של פניו
היא היא שגרמה לו לבצע את מעשיו
בגינם הגיע החורבן של ט' באב ?
מדוע זה התפרץ זעמו להשחית ?
שהיה מוכן את הכול לאבד ולהכרית !
האם הסיפור על אותה סעודה הוא משל או אולי תירוץ
לעובדה שצרות בדרך כלל מגיעות מבית ולא מבחוץ...
ואיך והאם יש קשר לחיינו היום בקיבוץ...
האם בית ומגרש של חצי דונם
הם לא מחיר גבוה מדי עבור שנאת חினם ???
ואיש אוחד בגרונו של אחיו
ולעזאל כול המשותף והטוב שמסביב.
לחמורים מסוגי אין תשובה טובה
ובכול זאת מנסים למצוא נחמה ותקווה
ששבוע אחרי התזכורת לחורבן
כבר חוגגים את חג האהבה !!!

פינה קטנה וירוקה

שלום לכולם,

בטוח ששמתם לב שהסתיו התחיל. מה, לא????

אז כן, ידידי, הסתיו התחיל לפני כ-3 שבועות ואיתו נדידת הציפורים חזרה לאפריקה. כמו כן, יעזבו אותנו השרקרקים וכבר הגיעו מספר מיני חופמנים שאפשר לראות באגמון מוקדם בבוקר או מאוחר בצהריים. גם הנמלים ועוד כמה חרקים הפסיקו לעבור קינים.

יש רעיון חדש להשתמש בעטלפים, בתור מדביר ביולוגי, כמו התנשמות והבזים בשדות ובמטעים. הסיבה – עטלף אחד יכול לטרוף 600 חרקים בלילה אחד. בארץ, ישנם 33 מיני עטלפים, ביניהם עטלף הפירות שבשנות ה-50 כמעט הוכחד, כי חשבו שהוא מזיק לפירות, אבל לאחר מחקר מקיף, התברר שהוא אוכל רק פירות בשלים מידי (רקובים), בעיקר חרובים, שקמה וקצת שסק וליצי'. בכלל, עטלפים לא מזיקים לאדם, לא נתפסים בשערות ולא נושכים (בניגוד לערפדים). בקיצור –אולי נשים כמה שובכים במשק?

בתל חצור, נחשף ארמון מהתקופה הכנענית ובו מחסן עם 14 כדים, חלקם שבורים. כנראה מלפני כ-3300 שנים. בתוך הכדים נמצאו גרעיני חיטה נבוטה שרופים.

בקישון, ספרו 110 ברווזים ממין ברווז משיש. זהו ברווז שעד לפני מספר שנים היה בסכנת הכחדה והיום הוא נמצא במצב התאוששות, זאת אומרת שלאט לאט הם מתרבים. בעמק החולה יש פחות מהם.

בניו-זילנד נמצא מין של דג במעמקים שלא ידעו על קיומו.

כ-30 מפגינים ירדו לנחל החצבני בשבת האחרונה וחסמו את הנחל. הסיבה – למנוע בניית גדר בקטע שבין הגושרים (צמוד לבית הלל) לכפר בלום. בבית הלל אומרים שהגדר היא גדר ביטחונית וזה רק בתחום המושב.

בקרוב יפתח קורס מדריכים באגמון. פרטים בטלפון: 6817137

שיהיה לכם סופ"ש ירוק – איציק

הישנו קשר בין הסתה לאלימות? (חלק שני)

או האם מילים יכולות להרוג

כרוניקה קטנה של קשר בין הסתה לתוצאה אלימה למרות שרובן נרצח בשנת 95 אפשר לומר שהשאלה שאנחנו שואלים על הקשר בין הסתה לפעילות אלימה, נבחנה כבר עוד קודם לכן. ראשית כאשר נרצח אמיל גרינצווייג ב-10 בפברואר 1983 בידי יונה אברושמי. ומאז היו כל כך הרבה מקרים שניתן להגדיר אותם כסנונית הראשונה. אבל ישנו מקרה אחד מובהק שנבלע לו בכל אותם אלפי מעשי רשע קטנים וגדולים עד שכמעט ואף אחד לא זוכר אותו. אולי משום שהנרצח היה ערבי.

ארבע שנים לפני רצח רבין, במאי 1991 השתולל בארץ מה שכונה בעיתונים "טרור סכינאי". גל של תקיפות טרור ודקירות סכין, תושבי המדינה היו אחוזי פחד ובהלה מהדקירה הבאה. באותה עת השתחרר בחור צעיר בשם אבי ועקנין משירותו הצבאי כנהג בחיל אוויר והחל לעבוד כאחראי תחזוקה בבית אבות. ועקנין הגדיר את עצמו כ"מחזיק בדעות פוליטיות מתונות יחסית". מה שהקצין את דעותיו היה מות אחיו שנהרג מפליטת כדור של חבר לנגד עיניו. "הלב שלי, שהיה שבור כבר בעקבות פיגועי הטרור הרבים שאירעו במדינה, רוסק לחלוטין לאחר האירוע הזה" סיפר אבי ועקנין לדורון מאירי בראיון שהתפרסם בידיעות אחרונות ביום שני 30.12.1996. "הסתגרותי בבית תקופה ארוכה והייתי בדיכאון נוראי. כל ידיעה על הרוגים יהודים נוספים בפיגועי טרור, רק הגבירה בי את תחושת הזעם והפחד. גם אצלי וגם אצל שאר האזרחים, הייתה תחושה של חוסר אונים, שאפילו ממשלת הליכוד לא הצליחה לחפות עליה (ההדגשה שלי ד. פ.).

שמעתי שכל אזרח חייב לעשות משהו נגד הטרור, אז רצחתי ערבי
אבי ועקנין מספר ש"יום אחד פתחתי את הרדיו, ואז שמעתי את דברי ראש הממשלה לשעבר, יצחק שמיר, שכל אחד צריך לעשות משהו נגד הטרור. הייתי כמו רובוט שמחכה לאות כדי לפעול. פירשתי את דבריו כפנייה אישית, ובאותו יום החלטתי שאני רוצח ערבי".

ועקנין ממחר לרכוש אקדח ומתכנן לתפוס ערבי "לירות לו ברגליים, להתעלל בו ולהניח לו להתענות בכאביו. הייתה לי תחושה שאני שליח האומה, שאמור להבהיר לערבים שאנחנו לא פוחדים מהם, ושאינ לנו מה להפסיד במאבק מולם. היה לי ברור שאני מבצע מעשה בעל חשיבות עליונה. לא הרגשתי צורך להתייעץ באיש".

ב-23 במאי הגיע ועקנין מביתו ברמת-גן ל"שוק העבדים" הסמוך, מקום בו התקבצו מדי בוקר עשרות פועלים מהשטחים שהמתינו לעבודות מזדמנות. הוא ניגש אל ג'לאל אבו-זיידה, בן 37, אב לשבעה ילדים מרמאללה והציע לו לסור אל ביתו כדי לצבוע דלת. אבו-זיידה נענה להצעה בשמחה. השניים צעדו יחד

במורד הרחוב וניהלו שיחה על "פוליטיקה ויחסי יהודים- ערבים". בשלב מסוים הוביל ועקנין את אבו-זיידה לחורשה סמוכה.

חמש שנים אחר כך בראיון עם דורון מאירי מידיעות אחרונות ועקנין נזכר ומתאר מה אירע בחורשה "הפועל הביט בי במבט נדהם, ולפני שהספיק לזוז יריתי בו שלושה כדורים בבטן. זו הייתה הפעם הראשונה בחיי בה יריתי באקדח. הדם פרץ מגופו, ולמרות זאת הוא זינק לעברי והחל לחנוק אותי. חששתי שהוא יהרוג אותי, יריתי לו כדור נוסף בראש והוא נפל. באותו רגע נכנסתי לטראומה. השלכתי את האקדח וברחתי".

עוד באותו יום הגיע ועקנין לבית קפה קטן ברמת-גן והתרברב בפני חבריו על המעשה שביצע. מספר ימים לאחר הרצח נעצר ועקנין בעקבות מידע מודיעיני שהתקבל במשטרה. בתחילה הכחיש ועקנין כל קשר לרצח אך לאחר שהחוקרים הבהירו לו שבידיהם ראיות הקושרות אותו לביצוע המעשה הודה ברצח והוביל את חוקריו למקום המסתור שבו השליך את האקדח. על מעשיו אלה נידון ועקנין למאסר עולם. בגיל 27 לקה ועקנין בכלא במחלת ראש קשה וחשוכת מרפא. "ביצתי פשע קשה" הוא אומר "בימים ובלילות הארוכים שעוברים עלי בכלא, עולה לי הרבה פעמים המחשבה, שהמחלה בה לקיתי נפלה עלי כעונש משמים, בגלל הפשע המחריד שבצעתי".

השליח ממנצ'וריה The Manchurian Candidate בסרט "השליח ממנצ'וריה" (ביים ג'ון פרנקהיימר לפי ספר של ג'ון קונדון), ריימונד שאו (לורנס הארווי), סמל ראשון בכוחות האמריקאיים שלחמו במלחמת קוריאה (בגירסה המעודכנת דנזל וושינגטון והעלילה עברה לעיראק), נופל בשבי ועובר שטיפת מוח. הוא מתוכנת לפעול כמתנקש במועמד לנשיאות ארצות הברית. מי שזוכר את לורנס הארווי פועל כרובוט לאחר שקיבל את הוראת ההפעלה, לא יכול שלא להיזכר בכך כאשר הוא קורא את דבריו של ועקנין: "יום אחד פתחתי את הרדיו, ואז שמעתי את דברי ראש הממשלה לשעבר, יצחק שמיר שכל אחד צריך לעשות משהו נגד הטרור. הייתי כמו רובוט שמחכה לאות כדי לפעול. פירשתי את דבריו כפנייה אישית, ובאותו יום החלטתי שאני רוצח ערבי".

אינני מבקש להכליל, לא לגבי ציבור המתנחלים ולא לגבי ציבור המנהיגים, אך אין לי צל של ספק שישנו קשר בין הסתה לפעולה אלימה. לא תמיד הוא ברור וחד, אבל תמיד הוא שם, אורב במסתרים להוראת הפעלה. הסיסמא יכולה להיות - שמאלני, וירוס, חיידק, סכין בגוף האומה, או סתם דין רודף. אך כל עוד יהיה מי שירצה להפעיל יהיה גם מי שיהיה מוכן לפעולה.

כל עוד יהיו מיכאל בן ארי ומשה פייגלין ודב ליאור, יהיו דרוכים ומוכנים לפקודה גם אבי ועקנין, בן שימול, יונה אברושמי ויגאל עמיר. בתוך חומות גיטו האפרטהייד והפרנויה שהחברה הישראלית הולכת ומקיפה את עצמה בהן לדעת, צומחים וגדלים ומטופחים מאות ואולי אלפי "שליחים ממנצ'וריה" שישובו ויפעלו בבוא היום, כאשר תזדמן להם שעת הכושר. כאשר תגיע מילת ההפעלה הנכונה.

ולסיום, תזכורת קטנה מט' באב שחל השבוע: ידידה שלי, פעילה בארגונים לזכויות אדם, שמטפלת באופן אישי בפליטים, מקבלת עשרות טוקבקים (בעברית "תגוביות") ביום של שנאה שורפת. הנה דוגמה לאחד מעשרות שהגיע השבוע מאת המגיב יגאל אלישיב: "צריך לזרוק אותך לעזה יא חתיכת שמאלנית מזדיינת ובוגדנית. שונאת ישראל. אני מאחל לך שהטרור יגיע אלייך הביתה, שיקרעו לך את הצורה, שיאנסו אותך בת-זונה שרמוטה, אולי אז תהיי מוכנה לצאת מהשליחות למען "הצדק" של הערבים ותביני מי הם באמת!!! יא זבל אנושי, אלוהים יעניש אותך ואת בני משפחתך שלא עשו כלום כדי לשנות את הדעות שלך, יא מזדיינת אחת שונאת יהודים!".

מי שמדבר על שנאת חינום לא צריך להוסיף מילה, ככה היא נראית.

דודו פלמה

גלריה לאמנות, בית יגאל אלון, גנוסר
The Yigal Allon Center Art Gallery, Ginosar

מסכת עצים

פתיחה חגיגית: שבת 4.8.12, בשעה 12:00
 נעילה 10.10.12:

34 אמנים מציגים בתערוכה. ביניהם: האלופים משלנו:

מרקי, מרקוסון לורנס

לילה הארט

שוני ואלך

הכניסה לתערוכות אינה כרוכה בתשלום

בית יגאל אלון פתוח בימים א-ה ושבת בין השעות 16:00 – 8:30
 בימי ו. 15:00 - 8:30' לבירוים WWW.BET-ALON.CO.IL :טלפון: 04-6727700

לאנטבה וחזרה!

הרצאתו של אל"מ במיל" מוקי בצר.

תתקיים ביום ו' 10/8/12 בשעה 10.00 ב"מקום לעניין" בקומה ב' ע"י
 האסם של קיבוץ מחניים.

10 ש' השתתפות בכיבוד + תרומה (ביזמתנו ולא לפי בקשת מוקי, שמגיע בהתנדבות)
 בסך 30 ש' - לא חובה! - לעידוד המכינה .
 נא לאשר השתתפות.

המפגש נערך תוך שיתוף פעולה בין "מקום לעניין" - קיבוץ מחניים לבין "הפורום לדין
 בנושאים אקטואליים".

אישור השתתפות והרשמה: אורי גנני - כפר הנשיא 052-6596512
 מאור רובין - "מקום לעניין" - 052-5292750

הרי לפניכם מאמר שקיבלתי בנושא הקיבוץ. אל תדלגו. קראו עוד משהו – עלינו ועל עוד.

ש.ש.

אוטופיה?

תארו לכם מין מקום כזה, אומר האיש עם המיקרופון, מקום שעוטף אותך, שלוקח עליך אחריות, מהרגע שנולדת ועד שאתה עוזב את העולם. המאזינים הצעירים במעגל, באחת ההתכנסויות של המחאה החברתית, תולים בו עיניים גדולות, והוא ממשיך, מעודד מהציפיה שעורר בקהל: מקום שמעניק לך בית וחינוך וסביבה טובה ומספק את צרכיך ומעשיר אותך בתרבות ובפנאי, דואג לך כשאתה חולה, וסועד אותך בסוף הדרך.

חיוך של ביטול מתפשט על פניהם של חלק מהמשתתפים. אה, אתם בטח שואלים את עצמכם מי משלם על כל זה, אמר האיש שכבר נתקל בתגובה הזו פעמים רבות. התשובה פשוטה: כל אחד. כל אחד תורם את חלקו כמיטב יכולתו. אתה, הוא פונה לאחד הצעירים בקבוצה, עובד על-פי כישוריך, אתה עוזר לחבריך, אתה בונה את הקהילה ואתה נבנה ממנה. זו שותפות. אתה שותף. הקהילה הזו היא שלך, היא אתה. הצלחתה - הצלחתך: חיים מלאים, בטוחים, לך ולמשפחה שלך.

אבל בעצם מה שאתה אומר, זה... אוטופיה? לא. חלום? דווקא כן, אבל לא במובן הדמיוני. כולכם מכירים את זה. זה הרי הכי ישראלי שיש. הנה, תראו: הדשא הגדול, והשבילים עם הצמחיה השופעת, והנה הבתים הקטנים, והילדים, ושלווה גדולה סביב...

אז מה, כל ההקדמה הזו כדי לדבר על... קיבוץ? זה כל הסיפור? כן, קיבוץ. וזה סיפור גדול, תאמינו לי. האסימון הזה כבר ירד לי מזמן (אומרים שהיום כבר לא מבינים את משמעות הביטוי כי אף אחד לא יודע מה זה אסימון, וכששאלתי ילד, אז הוא אמר לי שזה פרי - אולי בגלל הדמיון לאפרסמון או לימון, ולמה האסימון הזה צריך לרדת - אין לו מושג). בכל אופן, כבר מזמן הרעיון הקיבוצי מרתק אותי. וכשאתה אומר מזמן, זה מזמן: מהיום שעליתי לכיתה א', וסבא שלי המפ"מניק עשה לי מינוי על "משמר לילדים", שאותו קיבלתי עד כיתה ח'.

קראתי בשקיקה. וכל שנה הייתי אוסף את הגליונות והולך לסניף מפ"ם בראשון, ומוסר אותן לכריכה (האמת, שאני לא בטוח כמה יודעים מה זה מפ"ם - אבל זה לא אסימון למרות שגם זה ירד). אני מביט עכשיו בכרכים הכחולים שנשארו אתי בכל מעברי הדירות, ולוקח ליד את כרך כ"ח. אוקטובר 1972. במדור החביב "מי רוצה להחליף?" כותב אודי דורון מניר עוז: "אני מעוניין להחליף חמור תמורת טווס מעורב". חמור? טווס? להחליף? ומה זה בכלל "טווס מעורב"? ואיפה מחזיקים אותם? נו, יכולתי רק לחלום על דברים כאלה.

הייתי ונשארתי "עירניק". נולדתי וגדלתי בראשון לציון. הכי קרוב שהגעתי לקיבוץ היה עם הגרעין של הצופים לניר-עם. מהשביעית ועד הגיוס היינו שם בכל חופש ובכל הזדמנות. בסוף לא הצטרפתי לנח"ל, ומאז הצבא ועד היום - עם הפסקה של שליחות בחו"ל - אני תל-אביבי גאה שרואה בחיים העירוניים, ובמיוחד בעיר גדולה, מעלות רבות - מבחינה חברתית ולאומית ומבחינה אישית.

אבל הקיבוץ הוא בלב. בכל נסיעה מחוץ לעיר, כשיש לי רגע פנוי, אני נכנס לאיזה קיבוץ. מסתובב, מסתכל, קושר שיחה עם מישהו, מציץ במועדון... ומה שאני רואה ושומע בדרך כלל משמח אותי. כי בניגוד למה שבדרך כלל מקובל לחשוב, יש לרעיון הקיבוצי עתיד גדול.

בזמן האחרון גוברת ההתרפקות וגם חשבון הנפש. יוצאי קיבוץ חולקים אתנו חוויות. ספרים נהדרים כמו "הביתה" של אסף ענברי, או "היינו העתיד" של יעל נאמן, מספרים על היצירה הזו, הייחודית בעולם. אלא שהם משאירים בך גם תחושת החמצה, לעתים החמצה קשה. ולא מדובר רק על טראומת הלינה המשותפת ועל היחס הנוקשה לחריגים, ועל עוד כל מיני תופעות פחות סימפטיות שבוגרי קיבוץ נוטים לציין, ובצדק. מדובר על העניין כולו: "היינו העתיד". ועכשיו אנחנו כבר לא. השיתופיות עברה מן העולם. החלום הגדול בן מאה, נגמר. התפכחנו.

אז זהו, שהתחושה שלי שונה. ולדעתי, גם המציאות שונה. זו לא רק נוסטלגיה מתקתקה לצילי אקורדיון וגבעטרון. הביקורת היא במקום, וחשבון הנפש חיוני - אבל לא כהלקאה עצמית או כניתוח שלאחר המוות, אלא כאמצעי להתחדשות של הרעיון הקיבוצי. וזה מה שקורה היום. הקיבוצים מבוקשים מאוד. בקיבוץ יד מרדכי למשל, שיושב על הגבול החם עם עזה והקסאמים, יש תור ארוך של מועמדים לחברות. מפתיע? לא למי שמכיר את השטח. אנשים רוצים לגור בקיבוץ. לא רק בגלל מחירי הדיור המטורפים בחוץ או הרצון באיכות חיים ודשא לילדים - וזה כשלעצמו בכלל לא פסול בעיני. יש פה הרבה יותר מזה. יש רצון גדול בחיים קהילתיים. זה גם מורגש מאוד במחאה החברתית. אותו הסיפור. אנשים כמהים לחברה, לקהילה, לקשר אנושי. אנשים רוצים להרגיש שהם חיים במקום שבו אכפת ממך. הניכור מפחיד. אנשים מרגישים לבד, מופקרים לגורלם בג'ונגל הקפיטליסטי. הצלחת - יופי לך. לא הצלחת - איש לא יושיט לך יד ואתה עלול להתרסק. כן, כמו משה סילמן.

זה לבו של הרעיון הקיבוצי - הסולידריות החברתית, הערבות ההדדית - והוא לא מוגבל רק לצורת ההתיישבות הקלאסית שמוכרת לכולנו, עם מיגדל מים, חדר אוכל, ורפת. יש גם קיבוצים עירוניים. יש קומונות, יש גרעיני משימה, יש מאות צעירים כל שנה שמצטרפים ויוצרים מודלים חדשים. ובניגוד לקיבוצים ותיקים שנטשו את השיתופיות, ועברו הפרטה ששינתה את פניהם, הצעירים האלה דווקא דוגלים בעקרונות של פעם - "קיבוץ קיבוץ", כמו שקוראים לזה: שיוויון ערך העבודה, ניתוק בין תמורה לתרומה, וקופה משותפת. וגם בהרבה קיבוצים "מתחדשים" שומרים על רמה גבוהה של ערבות הדדית ועזרה הדדית.

ולערבות ההדדית הזו יש היום כוח משיכה גדול. זה קורה בקיבוץ השיתופי הקלאסי בגליל או בערבה שמחליט לשמור על בעלות משותפת על אמצעי הייצור בחקלאות ובתעשייה, וזה יכול להיות בשכונה בת"א או בריכוז של דירות שכורות בעירת פיתוח. והחוזק האמיתי של הרעיון הקיבוצי הוא לא רק בתוך הקיבוץ אלא ביכולת שלו להשפיע כלפי חוץ. בקיבוצים העירוניים, למשל, החברים מקיימים ביניהם שותפות בתחומי הכלכלה, החינוך והתרבות, וכלפי חוץ האידיאולוגיה המנחה שלהם היא צמצום פערים בחברה. וזה עובד. חלק מהקיבוצים העירוניים בכלל מגדירים את עצמם "כקיבוצי מחנכים": קהילות ייעוד שרוב חבריהן עוסקים בחינוך. זה שילוב מעורר השראה של החיים העירוניים והרעיון הקיבוצי.

ומי שלא מבין את הבשורה הטמונה כאן, כדאי שישמע על [קיבוץ מיגוון](#) בשדרות [וקיבוץ תמוז](#) בבית שמש [וקבוצת מפרש](#) בת"א. יש עשרות גרעינים כאלה, במודלים שונים, בכל הארץ. שייך למכונות הקדם-צבאיות, לקומונות, שייפגש עם שין-שינים, שיבוא למחאה החברתית וישמע מה רוצים הצעירים המדהימים האלה. הם רוצים חברה ישראלית אחרת, סולידרית, ערכית. וגם בלי קופה משותפת ובלי קומונה, יכולה להיות במדינת ישראל חברה צודקת, עם ערבות הדדית של ואהבת לרעך כמוך. אז אל תגידו "היינו העתיד". תגידו, ובקול גדול: אנחנו העתיד.

להתראות, ניצן הורוביץ ח"כ מטעם מרצ

את אחי אנכי מבקש (יוסף התמים לאיש המסתורי)

מחשבות לקראת תשעה באב אלישע וולפין

בתשעה באב נגזר על אבותינו שלא יכנסו לארץ (בעקבות הטא המרגלים) וחרב הבית (בית המקדש) בראשונה ובשנייה (בית המקדש השני) ונלכדה ביתר (המעוז האחרון של הלוחמים במרד בר כוכבא) ונחרשה העיר (ירושלים, לאחר דיכוי מרד בר כוכבא). משנכנס אב ממועטין בשמחה. (משנה מסכת תענית פרק ד משנה ו').

אנחנו לקראת סיומם של "תשעת הימים". מחר תשעה באב. אשכנזים רבים נוהגים מנהגי אבלות מא' באב ועד ט' באב, הספרדים - ממוצ"ש שלפני ט' באב ועד ט' באב. מנהגי האבלות כוללים הימנעות מגילוח, מאכילת בשר, רכישת בגדים חדשים, המחמירים אף אינם מתקלחים, לא מכבסים את בגדיהם, ונמנעים מכל שמחה ועונג שהם. בתשעה באב צמים מהשקיעה ועד צאת הכוכבים שלמחרת (כ - 25 שעות). השנה תשעה באב יוצא בשבת ואסור להתאבל בתשעה באב, אפילו לא על אהוב קרוב, ולכן הצום נדחה ל' באב (מתחיל במוצ"ש).

עבור רוב הציבור, בודאי החילוני, אבל גם המסורתי, לתשעה באב יש במקרה הטוב משמעות היסטורית, ומעט מאוד חשיבות רגשית. ייתכן וכך ירגישו צאצאיו בעוד לא יותר ממאתיים שנים ביום השואה! על גירוש ספרד, שארע לפני מעט יותר מ - 500 שנה, ושהיה מאורע היסטורי נוראי, מישהו עוד מתאבל? (יש המעמיסים אותו, ובצדק, לרשימה הארוכה של האסונות שאירעו את אבותינו בתשעה באב).

בימים אלו ידברו הרבה על עניינים הקשורים בשנאת חינוך, שכן חז"ל קבעו שהמקדש חרב בשל שנאה ותככים פנימיים. אוי... כמה מוכר. כמה יהודי. כמה עכשווי! ואנחנו סופקים כפיים ומקוננים על השנאה שהייתה פעם, ועל המחלוקות שיש בינינו היום, ונשבעים שלא לחזור על הטעויות של אבותינו, ומיד שבים למה שמוכר לנו כל כך: המחלוקת והפלגנות. לא שאנחנו שונאים, חס וחלילה! הם שונאים! הדוסים, השמאלנים, הימנים, הרפורמים, הבית"רניקים.

אנחנו לא, חס וחלילה.

הם.

רק הם.

אנחנו לא שונאים את מי שמסרב לשאת בנטל ולשרת בצבא ומתעקש "למות (רק) באוהלה של תורה";

אנחנו לא שונאים את מי שמוליד ילדים רבים ואז חי מקצבאות ילדים, על חשבוננו, בעוד אנו כורעים תחת נטל המיסים והשירות כדי שבעוד כמה שנים הם יהיו כאן הרוב; אנחנו לא שונאים את השמאלנים-עוכרי-ישראל, שמוציאים דיבתנו רעה בעולם; אנחנו לא שונאים את המתנחלים-הימניים-הפשיסטים, המשחיתים את החברה הישראלית ומובילים אותנו למדינה דו-לאומית;

אנחנו לא שונאים את נוער הגבעות ו"תג מחיר", המזכירים לנו את הסיקריקים ההזויים ממצדה;

אנחנו לא שונאים את התל אביבים המפונקים, שחושבים רק על עצמם ומנותקים משאר המדינה;

אנחנו לא שונאים את האנרכיסטים שגנבו לנו את המחאה הטובה;

אנחנו לא שונאים את הטייקונים שמסתפרים חופשי על חשבון הפנסיה שלנו;

אנחנו לא שונאים את המושחתים שמשחיתים לנו את הנוף ומתעשרים על חשבוננו;

השנאה לא החלה בימי בית שני, ולא עם הקמת המדינה. היא התחילה בהתחלה. ספר בראשית, תחילתו, סופו וכל מה שבאמצע, הוא סיפור מתמשך של שנאה, ולא סתם שנאה, אלא שנאת אחים: "אתה מוצא מתחילת ברייתו של עולם ועד עכשיו (ש)האחין שונאין זה

לזה: קין שנא להבל והרגו... ישמעאל שנא ליצחק... ועשו שנא ליעקב... והשבטים [בניו של יעקב] שנאו ליוסף... " [מדרש תנחומא, פרשת שמות, סימן כ"ד]. וגם בספר בראשית השנאה נגמרה בגלות. גלות מצרים.

ר' שמעון בר יוחאי כבר הפך את שנאת האחים הזו להלכה, כשאמר: "הלכה בידוע שעשו שונא ליעקב" [ספרי במדבר, פסקה ס"ט]. וכך, את מה שהחל כקנאה בין אחים על אהבת האב/האל, הפכנו לימים לחוק אלוהי, ומשם זה התגלגל בתודעה שלנו לשנאה נצחית בין העמים (ישמעאל הוא הרי בני ערב והאסלאם, ועשו הוא אבי רומא והנצרות).

לא ייתכן שספר בראשית בא להצדיק שנאת אחים או לנבא את שנאת הגויים לישראל. אולי ההפך הוא הנכון. המקרא איננו בשום פנים ספר היסטוריה. יש הבדל מוחלט בין הסיפור שלנו לבין ההיסטוריה שלנו (אמנם סיפורו של אדם עלול להפוך גם להיסטוריה שלו). כדרכו של המקרא, הוא שם לנו מראה מול עינינו, מראה אלגורית, כאומר לנו: הביטו! ראו את עצמכם. ראו מי הפכתם להיות: קנאים אתם. שונאים אתם לאחיהם.

אבל שנים אנחנו נופלים בפח: במקום מראה אנחנו רואים זגוגית, במקום את עצמנו אנחנו רואים חלון, ובטוחים שדרך החלון אנחנו רואים את האחר: את קין חמום המוח; את ישמעאל המצחק; את עשו הציד הנקמני; את אחי יוסף הקנאים. את האחר אנחנו רואים, את הרע ששם בחוץ, ואנחנו לומדים לשנוא אותו, לתעב אותו, ומגדירים אותו כרע האולטימטיבי. וכאן נפלנו בפח. ראינו בסיפורי האבות חלון ולא מראה.

אבל אז בא ספר שמות והופך את הקערה על פיה. אנחנו שבים למדרש שלעיל, ועוברים את מספר בראשית לאחים הראשונים בספר שמות: "מי יתנך כאח לי (שיר השירים ח, א)?" שואל המדרש, "...כאיזה אח אמרו ישראל? כמשה ואהרן, שנאמר: 'הנה מה טוב ומה נעים שבת אחים גם יחד' (תהלים קל"ג א), שהיו אוהבים זה לזה ומחבבים זה לזה. שבשעה שנטל משה את המלכות ואהרן כהונה גדולה לא קנאו זה לזה, אלא היו שמחין זה בגדולת זה וזה בגדולת זה" [מדרש תנחומא, פרשת שמות, סימן כ"ד].

יש שתי אפשרויות לפחות להבנת המדרש: המקובלת יותר אומרת, שאהרון היה גאה באחיו משה, ומשה גאה ושמח עבור אהרון. הפירוש הפחות מקובל, מציע שמשה היה שמח בגדולתו שלו עצמו, ואהרון בגדולתו שלו. בפרשנות הראשונה הם הביטו זה בזה כבדרך חלון. בפרשנות השנייה, הם הביטו זה בזה כבמראה.

שתי הפרשנויות הללו תלויות זו בזו ולכן שתיהן אפשריות בעת ובעונה אחת. אם הטקסט הוא מראה (ואני רוצה להציע שהוא אכן כזה), אם העולם הוא מראה (ואני רוצה להציע שאכן הוא כזה), אם האחר הוא לא חלון אלא מראה (ואני רוצה להציע שאכן הוא כזה), הרי שגדולתו של האחר היא מראה לגדולתי. נבזותו של האחר היא מראה לנבזותי שלי. אבל זה קשה! זה מחייב! מחייב תרתי משמע – גם במשמעות של חייב, ההפך מזכאי, וכעת עלי לנקות את עצמי; וגם במשמעות של חובה, שחובה עלי להפנות את עיני פנימה. פנימה במקום החוצה, ולשאל - רצוי בעדינות – מה קורה בפנים? בלבב פנימה? אז מה אני מגלה כשאני קורא את ספר בראשית החרוט על לוח ליבי, ומשתקף לו על הקלף העתיק? אני מגלה שאני לא בטוח בכלל באהבתו של אלוהים, ואולי הוא בכלל אוהב את אחי יותר ממני. שאני לא יודע עד כמה אני, ומה שאני מייצג, באמת רצויים לפני אבי שבשמיים, לא כמו ההם, שנראה שאצלם הכל כל כך בסדר ורצוי לפניו. אני מגלה שלפעמים לא ברור לי אם מנחתי מתקבלת, כי תלוש המשכורת שלי לא משקף תמורה גדולה על מנחתי, לפחות לא כמו התלוש של ההוא שנוסע ברכב שלידי, זה שניבט אלי מבעד לחלון. לחלון אמרנו?

טוב, נו, כי ההוא ברכב שלידי בודאי מושחת. או לפחות גנב. ואם לא גנב, אז סתם מניאק. לא?

אהבתם של משה ואהרון הוציאה אותנו מצרים, והשיבה אותנו מהגלות הביתה.

הפינה הויזואלית

למעלה תמונות של הרס בתי הקיבוץ המאוחד - 16 דירות שיועדו לבנים וכן בית שנלקח בימים אלה ממש לטובת פרויקט כלשהו - מימין למעלה. סה"כ עוד 4 דירות שיועדו עד כה לבנים. אבל אל דאגה, אם תריצו את הסרט ברוורס והכל יראה אחרת לגמרי!

בתמונה משמאל אנו רואים את הפתרון האולטימטיבי לבעיית הדיור של הבנים: "**מגדלי אקירוב**" נוסח כפר הנשיא!

בחישוב פשוט: גובה מגדל התחמיץ 18 מטר. קוטרו כ 7 מטר. כלומר שטח החתך הוא כ 22 מטר. נפח של כמעט 400 מטר מעוקב.

בן משק ממוצע הינו בעל נפח של 100 ליטר. חשבון פשוט מראה שנוכל להכניס למגדל התחמיץ כ- 4000 בני משק סטנדרטיים!!

נראה לי שזה פתרון מצויין לטווח ארוך מאד. שיכלול את כל הבנים והנכדים לשנים רבות.

אבל "אין ארוחות חינם" ואמנם נצטרך להשקיע בצביעת הקירות!

Village Voices 03.08.12

Kfar-Hanassi-Israeli Style

Vol 2 - #31

Village News: Holidays. This past Sunday was the 9th of Av fast commemorating the destruction of the Temple. Tisha B'Av actually fell on Saturday, but that's not a fast day. This Friday we have the 15th of Av (T"U B'Av) - which is the holiday for lovers. So much for the calender....

Last week we celebrated the 64th anniversary of the kibbutz, which just happens to be the same age as the State. There have been hard times and good times, just as everywhere else, and we've come this far together. The bad times, include the accounting systmes for the value of our houses and no matter how we decide in the end, it will leave a bitter taste. But, in a few years time, we should also start feeling more like a real community again after we pick up the pieces and put them together again in a way more suitable to the times.

The 'next generation' seems to have internalized the message of what we want from them apropos the 'zig' they put on Friday night which had lots of people laughing as they depicted life on the kibbutz as it is now. The Saturday Pub happening and the party they managed to organize was also well received. Livne and Yinon Agam, Maoz Weissbeck and Yoav Harris were responsible for the script and the organization (with a little help from friends).

It could be that this was one way of celebrating the new inductees who will have the right of protecting us now: Sahar Koren (Paratroopers), Yochai Jackson (Artiliary), and Dan Harmatz (general draft). Go in peace and come back to us in one piece.

Years service will be made by: Lapid Bar-David ('Megedim' boarding school in Migdal HaEmek), Maor Reubanov to Kibbutz Sa'ar, Hadas Weissbecker to Kibbutz Bahan and the 'Tokayer' boarding school for troubled youth. Hard work for all of them that, we hope, will give them much satisfaction.

Mia Tenna will be joining the 'Ayalim' project in Lod, which works with troubled youth from the development area and the periphery - where mixing amongst Arabs, Beduin and Jews can cause friction. To all the inductees and years service activists we wish you a very good year indeed!

Those high school graduates who are still here have joined the local counsellors to help make the KH week long camp experience a worthy one. The theme of this years camp will only be revealed during the opening ceremonies.

Shira Steiner and Meytal Gluck will be counsellors at the Scout camp in Bar-Am where our older grade schoolers will be spending time this week.

Rotem (Fuchs) Halper left for vacation with daughter Mia to visit Yaara (Easton) at her summer home in Palma de Majorca, Spain. Yaara prefers being there with her young son, to being in London this summer (I wonder why?....) and the two friends should have a glorious time together.

Gali Franklin together with husband Jonathan Bolter and toddler Mia have arrived here to live with us. They will soon take up residence in the house vacated by Tamar & Raz Maayan. We hope they have a good reception.

Tamar, Raz and their children, have moved to 'Yachad' in Misgav, which is an anthroposophic community. We hope all their expectations will be met.

Ruti Gedalizon's old house will now house a new family: Oron & Zaki (Zecharia) Goral and their two sons, 7th grader Niriya and 2nd grader Oriah. They actually arrived a month ago and should begin to be recognized as they move around the kibbutz.

Toosie & Jackie Amar may be in England visiting daughter Merav Baldwin and her family, but older daughter Inbal is in their house with her two children. She's just keeping an eye out for her little brother, Shai...

Michelle & Paul Gluck, together with Johnny Frank, Tommy Amit and Sara Davolt sang with the regional choir in the final season production in Kfar Blum. They sang 'The Fairy Queen' by Purcell, conducted by David Stern (son of the very famous Isaac Stern). We hear it was terrific and look forward to next season.

KH is known for the large amount of artists in situ. However, it turns out that Shuli (Devons) Ataya, who resides in New Zealand, is also making her mark. She is taking part in an international painting exhibition in London. The venue was an area of 25 m' x 6 m' in which each artist was granted a 1 x 1 m² area to paint with complementary color schemes. This is 'The Key of David' project (based on one of the biblical passages) as a way of encouraging world peace. Shuli is one of seventy artists taking part and she represented Israel with a painting of an olive tree. As London is a lot closer to us than New Zealand, she allowed herself a short visit (week) to see family and friends on her way home.

Noam Shein is on the London/Israel route often now in order to help his mother, Irene, who is hospitalized at the moment. This is a good opportunity to wish all that all the sick a hearty 'GET WELL SOON'. But it's also good that there are children and grandchildren who can come and visit and cheer people up.

The KH basketball team (made up of members, youngsters and residents) has just played their second regional game, this time against Bar-Am. Despite the fact that Yahel Gershman made 26 baskets, we still lost by 12 points. Maybe next time we'll do better?

The traditional regional overnight at the Lake of Galilee for the middle and high schoolers will be held this coming weekend. One of the organizers is Maoz Weissbecker and we should hear more about their adventure by next week.

Our younger residents, families and singles, are what helps keep our community vital. They are a most welcome addition to our rural way of life. Sometimes they have a period of adjustment, but most fit right in and after a while feel at home. Part of *our* adjustment means making them feel welcome. In the spirit of reconciliation, it's worth noting that not many of our children really choose to

make their homes here and without a younger generation, there is no future for KH. Not everyone will know everyone like we think we did in the old style kibbutz but what we are creating is something new, more in keeping with what we opted for (namely *Not* necessarily having everyone knowing what's going on with everyone at all times).

Candle lighting is at: 19:11

Havdala is at: 20:22

This week Torah portion is: Devarim -Deuteronomy 1:1 - 3:22

Shabbat Shalom and have a good week!

Shabi

Birthdays:

05.08	Tziona Mizrachi Hope Yentis	06.08	Dave Davolt Yochai Wolfin Mali Amit
07.08	Hephzibah Senana (Glick g/daughter)	08.08	Maor Friedman (Gutter grandson) Nadav Edelstein Odelia Farchi (Waterman g/daughter) Or Oren (Raines g/grandson) Ohmre Oren (Raines g/grandson)
09.08	Inbal Pearlson-Miller Noya Yodaiken Ro'I Ben-Avraham (S.Hatzor g/g/son) Mia Halper (Fuchs granddaughter)	10.08	Shachar Molina Noam Avidor (granddaughter)
10.08	Carol Sharek Nachman Katz	11.08	Michal (Engelsberg) Hammershlag
11.08	Shiela Ben-Yehuda		

Anniversaries:

05.08	Leora (Edelstein) & Ronny Weinstein Noit (Broer) & Ofer Glazer
06.08	Merav (Ehrenberg) & Gidi Eitam Roni & Elisha Wolfin Sarit & Gili Collins
10.08	Elana & Raffi Frank
11.08	Zivia (Potasz) & Craig Brody Varda & Yinon Broer

Commemorations:

29.07.02	Les Gershman	באב תשס"ב	כ'
13.08.71	Mr. Hyman Engelsberg	באב תשל"ג	כ"ג

NOTICES

REMINDER !!!

POOL - ENTRANCE FEES

Members' visitors: Children to age 3 - free.

Immediate family members: 20 NIS / day

All other visitors: 35 NIS / day

Long term visitors? Work out a payment plan with Evelyn.

WE DO NOT WRITE DOWN ENTRANCE FOR FUTURE PAYMENT.

IT'S PAY AS YOU GO !!

ELECTRONIC NOTICE BOARD

At the moment it's not possible to see the notice board on your TV screens. It is accessible via the following link only:

<http://kh.kibbutz.org.il>

Sorry for the inconvenience.

Ruti Marks

RIDDLE:

What's the connection between the names Tootsie and Louise?

Answer : I'm in London for 6 weeks to check out my roots. My real name is **Louise** and now you have the time to memorize and internalize it so you can start using it when I return! Your cooperation is appreciated!

Louise Amar (Tootsie)

QUESTION ABOUT HOUSING FOR THE YOUNGSTERS:

About 15 years ago we took down 4 buildings (16 rooms) which were used to house youngsters (Kibbutz HaMeuchad in the area between the dining hall and Rimon Kindergarten). If I recall correctly, we had demolition orders for the buildings and promises from the secretariat that alternate housing would be built for the youngsters from the compensation we received. Was compensation received and what was done with it (was alternate housing put up for the youngsters)?

Harold

THANKS TO EVERYONE WHO MADE US FEEL SO WELCOME!

We would all like to thank everyone who helped make our visit such a pleasant one and made us feel so at home immediately.

Despite living in America for many years now, those who know me can vouch that I never truly feel at 'home' there. Despite the fact that our visits are few and far between, they are just what I need to refill my 'batteries' with the caring warmth of the community. It always amazes me how many people remember me and stop to inquire how we are all getting along and give us a hug.

At first I was disappointed that our visit didn't coincide with any of the holidays or festivals. But at the Bar-Mitzvah I sat with my younger daughter, Shani, and translated all of the text for her, I realized that we were being included in the intimacy of the community, which included two of my own classmates. Shani was so impressed that she informed me that she wants to do her Bat-Mitzvah year in KH! Shani's tearful parting from her new friends at the gates of the pool was something to see, when Raz and Noya came to say goodbye to her!

I would also like to use this opportunity to thank all those who supported my mom during Roy's last illness. It's good to know she's in such a supportive place

Lots of love and hope to see you again on our next visit.

Joanie (Heres), Mia and Shani